

QVÆSTIO MEDICA

QVOD LIBET ARIIS DISPVTAIONIBVS MANE DISCVTIENDA

IN SCHOLIS MEDICORVM DIE IOVIS IX. FEBRVARII.
M. PETRO YON DOCTORE Medico Moderatore.

797

EDICVS ægrorum salutisconsultus naturam sequitur ducem. Nescio minores, quemadmodum vero phlogosis bonis ægri rebus sæpenumero largam, & liberalem sanguinis profusionem è naribus molitur in febre ardentissima, ægrum quoniam quando sanguis vomitu rejicitur, in partu χαλασιν lochiorum beneficam, in melancholicis salutarem frædi humoris εκκρίσιν per hæmorrhoidum exitum, & cæcus videretur in pleuritide acerrima σπυγδι τῆν κληίδου ex ægro latere χεῖρ' ἔξιν venam pertundi iubet, è qua longe minor sanguinis copia quam cæterorum humorum. Ita flagrantem causum primo quoque tempore vel ad lipothymiam detractus sanguis mirificè restituit, neque vllam religionem injicere debet ἀσπείειν. Pleuritidum genus omne etiam ante frigida potum, vel vsum attenuantium venâ scetâ comode prolignatur. Ex vfu etiam esse potest phlebotomia in febre ardentissima, & insigni humorum cruditate. At procul arcenda, atque exterminanda hæmophobi Erasistrati γερνάντων ἀποστοπύου crudelis inedia ad mortalium carminum exitum excogitata.

RINCEPS mittendi sanguinis morbi magnitudo est, qui si vitare libet non repugno: morbus magnus siue ille acutus, siue diuturnus est, siue iam ad est, siue proximè impendet, non geminum præsidium, sed vnam potius venâ faciem, quam paruos, & cruenta pleuritidis velut insensam planè respuit. Si floret vitalis facultatis robur sanguinem affatim tuto mittes: si animalis, & naturalis cordis expectat largitate manu exhauriendus. Habenda etiam atque etiam ætatis ratio, etenim ἀνωμαλὴ παῖδων adolescentiâ & crudâ senectute circumscripta tertius sanctorum Hippocrati mittendi sanguinis scopus: tenellâ θυλαζόντων ætati in summo valetudinis discrimine tantulum sanguinis detrachere ne capitale facinus existimes. Non est parum commendanda circumfusi aëris temperatio, quam ad secundas, vel primas indicationes tibi referre per melicet. Plethoricam verò syndromen, sanguinis, & cæterorum humorum dominatorem, cæuantes, neque germanas & legitimas mittendi indicationes valere iubemus.

ARIO LÆ & morbilli in acutorum album ascribendi, (Hippocrati, & sanctorum qui Medicis probè cogniti) cum acerbissimo dolore & pruritu in manibus, pedibus, facie, præputio efflorescunt, quibus maculas in vrunt δουπετοειδῆς, sanguine efflorescentes, & ad cutis ambitum criticè cursum inflectente. Variolarum papulas ardentes, oculis maximè pestiferas, ob sanguinis dominatum synochus contrariis morbis propter vim bilis acerrimam febris ardentissima coniungi solet. Has morborum labe non inuehant impuri sanguinis menstrui reliquæ, non quodvis aëris inquinamentum, non humoris excrementij colluies, non putrescentis alimentij feciditas, sed terta quædam feminis impuritas, cum qua si conspiret calida & humida & cætera: ægræ, vena, atque autumnalis tempestas morborum omnium fecunda procreatrix, colostrati lactis vsum, vel multo fero perfusi lactentes variolis inque conspurcarque.

ARIO LAS aduentantes Medicus præuidere non facile potest, sunt nulla sunt Patognomonica πικνύσια: est præterea fallax & lubrica maximè tota signorum ratio. Arabes mirè se torquent in explanandis variolarum specibus, non tantum eudunt, illique affingunt nominum portenta quæ literatæ aures aspernantur. Nefariè in hominum genus grassatur ista calamitas, quemlibet sexum erubescit, nec tamen potius quam feminas, & sanguinis communionem deuinctos quam cæteros atrociùs affligit. Si exanthemata nigro, viridi, aut purpureo colore suffusa, non cito denunciant, sed quæ album colorem præseferunt non minus sæpenumero funesta. Si flagrantibus toto corpore variolis vrina sanguinis aspersa quædam profundius, aliusque ducitur διασφύμασιν ἰσθμοῖς πλούσιον σαρκὸς simillimis, actum est de ægri capite, & salute. An semper prænuntia mortis diarrhæca: quæcumque autem videtur apparere signa vanâ spe medicum lactant, si verumque, vel altervtrum parentum afflauerit pestiferum luis venereæ contagium.

INCENDIO viscerum deseruescente, si morbus non sit ἀπὸ τῆς τροφῆς, cum alimento in gratiam redit, pappare minutum potest, nec iratus mamma lallare recusat, & illi, & nutrici impingendum est aliquid dulciculæ potiosis, quæ sunt exhibenda pharmaca (morbo ineunte perniciosi) quæ molliissimè aluum subducant, leniant, demulcantque dolorum morsus, sudores promoueat, materiam morbificæ reliquias funditus exturbent: immane quantum nocet venenatus narcoticorum vsum: puellus interdictâ pulicula solo se oblectet reficiatur, non cito denunciant, sed quæ album colorem præseferunt non minus sæpenumero funesta. Si flagrantibus toto corpore variolis vrina sanguinis aspersa quædam profundius, aliusque ducitur διασφύμασιν ἰσθμοῖς πλούσιον σαρκὸς simillimis, actum est de ægri capite, & salute. An semper prænuntia mortis diarrhæca: quæcumque autem videtur apparere signa vanâ spe medicum lactant, si verumque, vel altervtrum parentum afflauerit pestiferum luis venereæ contagium.

Exemplum variolis venæ scetâ.

Proponebat Lutetiæ PETRVS RICHER, Parisinus. Anno R. S. H. 1634.

DOMINI DOCTORES DISPVTAVERI.

M. IACOBVS THEVART.

M. VRBANVS BODINEAV M. R.

M. ANTONIVS SVART.

M. GVLIELMVS DYPRE.

M. PHILIPPVS MORISET.

M. IACOBVS CORNVY.

M. CAROLVS LE CLERC.

M. IOANNES BOVRGEOIS.

M. MAVRICIVS DE MONSTROEIL.

244.